

New York Timesi bestsellerite autor

LAURA GRIFFIN

*Mõned patud on liiga kohutavad,
et neid andeks anda...*

Ja liiga piinavad, et neid unustada

Andestamatud kuriteod

A young woman with long, straight blonde hair is shown in profile, looking towards the right. She is wearing a dark jacket. The background is a scenic landscape with a river flowing through a rocky valley, surrounded by steep, forested mountains under a hazy sky.

Laura Griffin
Unforgivable
2010

*Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele ERSEN.
Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on
õigusvastane ja seadusega karistatav.*

See raamat on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelased, kohad ja sündmused on kas autori välja mõeldud või kasutatud ilukirjanduslikus võtmes. Igasugune sarnasus nii elus kui surnud tegelike inimeste, ettevõtete, sündmuste või kohtadega on kokkusattumus.

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Tiiu Sulsenberg
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2010 by Laura Griffin
Originally published by Pocket Books, a Division of Simon & Schuster, Inc.
All rights reserved.
© 2018 Kirjastus ERSEN

B03340318
ISBN 978-9949-82-205-8

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Abbyle

TÄNUSÕNAD

Täna neid paljusid pühendunud korrakaitsetöötajaid ja kriminaal-
tikaeksperte, kes jagasid selle raamatu kirjutamise ajal minuga oma
teadmisi, muuhulgas Manuel Reyes, D.P. Lyle, Greg Moffatt ja Kyra
Stull. Kõik vead on minu tehtud.

Suur aitäh ka Pocket Booksi töökale meeskonnale, ennekõike Aye-
let Gruenspechtile, Renee Huffile ja Danielle Poieszile. Südamlik tänu
minu agendile Kevan Lyonile ja minu vapustavale toimetajale Abby
Zidle'ile.

1. PEATÜKK

Mia Voss vajas suhkrulaksu. Hädasti. Tavalisel päeval oleks ta Mahvatlusele vastu seisnud, aga täna polnud mitte üks asi tavaline, alustades sellest, et oli seitsmes jaanuar ja lõpetades sellega, et esimest korda elus oli teda viidud madalamale ametikohale.

Kõht kiskus krampi, kui ta keeras Minute-Marti toidupoe parklasse ja peatas oma valge Jeep Wrangleri ukse lähedal oleval parkimiskohal. Põsed hakkasid õhetama, kui meenus, kuidas ta oli veidi aega tagasi seisnud kangelt oma ülemuse kabinetis ning vaadanud laua taga istuva ja teda kritiseeriva mehe närusesse näkku. Tol hetkel oli Mia olnud jahmunud ja sõnatu, liiga vapustatud, et end kaitsta. Alles nüüd – kuus tundi hiljem – tulid talle pähe mitmed sobivad vastulaused.

Mia tõmbas poeukse lahti ja suundus otse külmikute poole. Tänapäev lausa nõudis Ben & Jerry jäätist. Mitme kuu jooksul oli see esimene neljapäev, kui ta ei pidanud laboris passima. Esimene neljapäev mitme aasta jooksul, kui tema tähelepanu nõudis ainult romantiline film, mõnus tekk ja pool liitrit koort. Tänapäev oli enda haletsemise õhtu. Mia avas külmiku ukse ja võttis välja Super Fudge Chunki jäätise. Ta torkas selle kaenlasse ja võttis lisaks ka Chunky Monkey

topsi. Kui juba pattu teha, siis ikka põhjalikult, eks? Selle põhimõtte tõttu oli ta korduvalt plindrisse sattunud, aga ta järgis seda ikka.

„Doktor Voss.“

Mia võpatas ja pöördus.

Tema taga seisis pruunis mantlis jässakas kiilanev mees. Mees kükitas, et võtta üles mööda vahekäiku veerenud tops, tõusis ja ulatas topsi Miale. „Hea kraam, mis?“

„Mmm, jah. Aitäh.“ Mia vahtis meest ja üritas meenutada, kellega tegu. Ta teadis vaid seda, et mees on politseinik, aga Mia polnud teda viimasel ajal näinud ega suutnud seetõttu nime meenutada.

„Aga piparmündijäätis šokolaaditükkidega on parem.“ Mehe veider naeratus muutis ta vanaisalikuks. „Mu abikaasa lemmik.“

Mia märkas nüüd mehe käes olevat poekorvi – kaks topsi šokolaaditükkidega piparmündijäätist ja kuuspakk õlut.

Mehe pilk kandus Mia karvase voodriga jalanõudele ja ta kergitas oma puhmas halle kulme. „Pidžaamapidu?“

Kiireks poekäiguks oli Mia toppinud atlassist öösärgi teksade vöö vahele, tõmmanud peale vana kampsuni ja torganud jalga toakingad. Ta meenutas hullumajast põgenenud patsienti, mis mõistagi tähendas seda, et ta pidigi kokku sattuma tuttava politseinikuga. Selline asi aitab muidugi professionaalsele muljele kõvasti kaasa. Jah, tänasest oli kujunemas eriti hea päev.

Mia sundis end naeratama. „Pigem filmiõhtu.“ Ta vaatas kella ja astus kassa poole. „See algabki kohe, nii et ma...“

„Ärge laske mul end kinni pidada.“ Mees noogutas. „Nägemiseni, doktor.“

Mia vaatas ostude eest tasudes mehe peegelpilti kumeralt peeglit. Mees tõstis korvi kaks külmutatud õhtusööki ja suundus siis krõpsude vahekäiku.

Parklast välja sõites meenus Miale järsku tema nimi. Frank Hanigan, San Marcose politseijaoskond. Miks ta seda varem ei suutnud meenutada?

Midagi kõva torkis teda selga.

„Keera valgusfoori juures vasakule.“

Mia pööras kähku pead. Keha tõmbus krampi. Tagaistmel oli mees, kes sihtis relvaga Miale näkku.

„Jälgi teed!“

Naine pööras pea tagasi õigel hetkel, et näha enda ees kõrguvat telefoniposti. Ta keeras rooli vasakule ja tal õnnestus seda vältida.

Issand jumal, issand jumal, issand jumal. Käed pigistasid rooli nagu surmahaardes. Pilk vilksatas tahavaatepeeglisse ja keskendus relvale. See oli suur, karmi moega ja mees hoidis seda kindlalt kinnastatud käes.

„Pööra vasakule.“

See käsk suunas Mia tähelepanu relva juurest mehe peale. Aju registreeris tuimalt tundemärke. Tihedasti ümber näo tõmmatud kapuutsiga must dressipluus. Tumesinine bandana nina ja suu peal. Tumedad päikesepillid. Kõik, mida ta mehest tema maskeeringu alt nägi, oli vaid kitsas nahariba prillide ja bandana vahel.

Mees surus taas püstolitoru vastu Mia selga. „Jälgi teed.“

Mia sundis end kuuletuma. Naise süda tagus metsikult vastu rinnakorvi. Kõht kiskus kokku. Ta sai aru, et ei hinga enam ning sundis end õhku kopsudesse tõmbama ja võttis ühe käe roolilt, et käiku vahetada ja vasakule keerata.

Kuhu me läheme? Mida ta tahab?

Pähe tulvas kohutavaid võimalusi. Ta pööras vasakule ja vaatas ringi, otsides politseiautot, tuletõrjeautot, midagigi. Ent see oli ülikoolilinn ja mis iganes täna õhtul võib juhtuda, toimub see ülikoolilinnakule lähemal.

Kuidas ta sellest olukorrast pääseb? Juuksepiirile kerkis külm higi. Kurku kerkis sapp.

Mootor vingus kimedalt. Ta oli unustanud käiku vahetada. Higine käsi libises käigukangil, lükates sisse kolmanda käigu.

Mõttele. Mia vaatas meeleheitel ringi, ent tänavad olid tühjad. Lähim avatud ettevõtte oli Dairy Queeni kohvik kahe kvartali kaugusel nende selja taga.

„CenTex pank, paremal. Jää automaadi ees seisma.“

Õhk väljus kopsudest pahinal. Mees tahtis raha. Kergenduspisarad valgusid silma, aga kohe said neist paanikapisarad, kui Mia taipas, et see ei tähenda midagi. Mees võib talle ikkagi kuuli pähe lasta ja jätta ta tee äärde vedelema. Tema teadis teistest paremini, kui odav on inimelu. Patakas sularaha. Kotike kokaiiniga. Tossupaar.

Ta võib olla surnud, enne kui automaat raha välja annab.

Pöske puudutas külm kõva püstolitoru. Hingamine takerdus ja pilk kandus tahavaatepeeglile. Miale meenus Unabomberi politseijoonis – kapuutsiga dressipluuis ja päikesepriillidega mees, kes oli aastaid FBI tagaotsitavate nimekirjas kümne esimese seas. Mia kohutus kord selle joonistuse teinud kunstnikuga. Maaailma ühe parima kriminalistikalabori kriminalistina oli Mial sidemeid korrakaitseorganite kõikvõimalikes üksustes, aga praegu polnud neist mingit kasu. Praegu oli ta selle mehega kahekesi oma autos, relv pähe sihitud.

Püsi rahulik. Koosta plaan.

Mia sõitis automaadi juurde ja oleks äärepealt auto vasaku küljega kollast betoonist posti riivanud. Ta mõistis liiga hilja, et oli lasknud käest põgenemisvõimaluse.

Ta sulges silmad ja neelatas. Mõtles ema peale. Mis iganes juhtub, ta peab sellest eluga välja tulema. Ema ei elaks teist hoopi üle.

Mitte seitsmendal jaanuaril.

Mia pöördus otsustavalt – või oli põhjus adrenaliinis – mehe poole. „Palju te tahate?“ Ta keris ühe käega akna alla ja otsis teisega kotist rahakotti.

„Viis tuhat.“

„Viis tuhat?“ See pani Miat meest põrnitsema. Nii palju raha oli tal kusagil pensionikontol. Tavakontol oli umbes viissada dollarit, ent ta ei tahtnud seda meest ärritada.

Mia neelatas. „Minu limiit on vist kolmsada.“ Ta üritas kõnelda rahulikult, aga hää l kõlas ebakindlalt. Ta pöördus mehe poole, sättides end nii, et pangaautomaadi kaamera nägi autosse sisse. Mees selle nurga alt ilmselt peale ei jää, aga relv võib jääda. „Ma võin teha mitu tehingut,“ pakkus Mia.

Püstoli toru kopsis tema põsesarna. Tal on seal homme sinikas. Kui ta üldse nii kaua elab.

Mia pöördus automaadi poole, toksis värisevate sõrmedega koodi sisse ja valis summa. Limiidiks oli kolmsada. Kas ta saab selle summa kaks korda välja võtta? Kas kaabeltelevisiooni makse oli läbi läinud? Mia ulatas mehele esimese kahekümne pataka ja näris huult, samal ajal ootas teist tehingut.

Tehingut ei saa sooritada.

Sisemus tõmbus külmaks. Sekundid möödusid ja ta ootas mehe reaktsiooni. Hoolimata sellest, et mööda selgroogu nirises higi, vilkuvaid sõnu pörnitsedes tekkis hingeõhust ekraanile aurupilv.

Ongi kõik, mõtles Mia. Minuga on lõpp.

Ta sirutas väriseva käe välja ja võttis kviitungi.

Võiks proovida põgeneda, aga auto mõlemal poolel olid tihedasti betoonsambad.

Ta võiks kihutada lähimasse asustatud punkti, mis oli kolme kvartali kaugusel asuv Walmart. Kas ta jõuaks sinna enne, kui mees teda tulistab või rooli enda kätte haarab?

„Tagasi maanteele.“ Käsk kõlas ärritunult, aga mitte nii pettunult, kui Mia oli arvanud.

Naine lükkas käigu sisse ja sõitis maanteele. Samal ajal heitis ta pilgu tahavaatepeegli küljes rippuvatele Mardi Gras' helmestele. See rahustas teda. See oli tema auto ja tema oli roolis. Ta suudab olukorda kontrollida.

„Kuidas oleks Sun pank?“ Hääl kärises. See pank asus Walmartist edasi. Võib-olla õnnestuks tal parklasse sõita ja põgenema pääseda.

„Hoia vasakule.“

Mia pigistas rooli. Ta vaatas mehele peeglis otsa. Ta ei näinud mehe silmi, aga mõistis mehe kavatsust – seda võis välja lugeda tema hääletoonist, kehakeelest, ülimalt kindlast viisist, kuidas ta relva hoidis.

Vasakule tähendas linnast välja. Mees kavatses ta tappa.

2. PEATÜKK

Mia paanika kasvas iga mööduva stopp-märgi ja postkastiga. Aina kaugemale linnast. Põgenemisvõimalused kahanesid. Aga kuidas? Mida ta teha saaks? Libedad peopesad pigistasid rooli ja aju otsis meeleheitlikult plaani. Sõbranna Alexil oli käekotis relv. Elaina teeks mehe mõne võitluskunsti võttega kahjutuks. Aga Mial polnud relva – ta poleks seda niikuinii kaasas kandnud –, ta ei vallaanud võitluskunste.

„Ristmikule.“

Teetähisele lähemale jõudes tekitas paanika kõris pitsitustunde. Old Mill Road. Seal oli ainult üks mahajäetud puuvillavabrik.

Tahavaatepeeglis vilksatasid autotuled. Mia tundis, et hingeldab. Veri möirgas kõrvus. Aeg hakkas otsa saama. Ta võttis jala gaasipedaalilt ja tee laskus sillale lähenedes allapoole. Ta vaatas uuesti peeglistse.

Eluga, eluga.

„Kiiremini.“ Püstolitoru torkis taas kaela.

Üks ja kaks ja...

„Kiiremini!“

Mia keeras rooli järsult paremale ja vasakule, nii et Jeep läks kül-